

tapintatosan hallgatott. Ezért bátor-
kodtam most ezeket pótlólag én ki-
gazgítani — egyesre.

Alázatos szolgáljuk :

magoli Diák Péter

VII. oszt. reálgimn. tanuló,
önképzőköri titkár.

Amorózó a nézőtérén. Mindmáig szigorú színházi paragrafus tiltotta meg a színészeknek, hogy olyan estén, mikor fellép, «civilben» mutakozzzék a nézőtérén. Ez valóban elemi követelménye is a színpadi hatás főfeltételének : az illúziónak. Furcsa is volna, hogy ugyanazon az estén például Hamletet előbb kopaszon lássam a nézőtérén, majd fürtös fejfel a színpadon ; vagy Othellót Jágóval sörözni a buffetben. Pedig efféle látványoknak némi előjelei máris mutatkoznak. A Nemzeti Színház kamaraintézetében (mely a maga «intim» voltát e tekintetben — úgy látszik — kissé tágan értelmezi) legutóbb az egyik előadó, telt nézőtér szemeláltára, előbb egy ismert primadonna páholyában udvarolt, majd a földszint egyik középső széksorában tett látogatást hölgyismerőseinél ; egy órával később azután a színpadon láttuk viszont, hadnagyi egyenruhában.

Hová jutottunk Jászai Mari felfogásától, ki oly jelenet után, melyben a színpadon meghalt, a legviharosabb hívásra sem mutatkozott többé a közönség előtt ! Finom ízlése már ebben is a színpadi illúzió sérelmét látta volna.

A színész *megszemélyest*. Ez azt jelenti, hogy új, a maga «civil» mivoltától merőben elkülönülő alakot visz a színpadra, ez az alak tehát abban a pillanatban születik meg, mikor benne a színész legelőször mutatkozik a rivalda lámpái előtt. Az új alaknak nyomban el kell feledtetnie azt, hogy játszóját tegnap esetleg más szerepben láttam a színpadon, vagy ma sárcipőben az utcán.

Vissza tehát a régi törvényhez ! Ha Jászai Mari láthatatlanná lett színpadi meghalása után, utódai legyenek láthatatlanok legalább színpadi — megszületésük előtt. *Rodrigo.*

Molnár Ferenc és — Kossuth. Egy déli «est»-i lap, melyben a fák gyakran nőnek az égig, Molnár Ferenc newyorki sikeréről a következőket írja :

«Molnár Ferenc rendkívüli sikerrel tartotta meg előadását a magyar drámáról a Columbia egyetemen... A terem az érdeklődés méreteihez képest túlszűk-

nek bizonyult... Kevéssel az előadás előtt lezárták a kapukat. A későn érkezettek csak az utcáról nézhettek fel az első emeleti auditoriumba...» stb. stb. stb.

«Bent az auditoriumban néma csend... Molnár három professzor kíséretében vonul a pódiumra... Tapsvihar... Profj. Odell szólni kezd: Molnár a világirodalomban a legelső helyek egyikét foglalja el» stb. (Az olvasó azt hihetné, hogy Molnár e kijelentésre szégyenében elbűjt; nem lehetne, mert hirtelen növésnek indult, mint az «égig érő fák».)

«Molnár... a pódium szélére lépett s belefogott előadásába. Kifogástalan frakk símul a testén, hoféheér haja alatt arcának csodálatos frissesége, szemének mély, átható tekintete a rokonszenv, a lelkes együttérzés hangulatát tette uralkodóvá pillanatok alatt. Az örök szellemi fiatalág állott a pódiumon és csendő hangon tolmácsolt gondolatokat, amelyek felette állnak térnek és időnek...»

Nem folytatom az idézést, mert kevés rá a «tér és idő.» Nem is értem, hogy a gondolatok hogy állhatnak felette a térnek s általában mi közik a térhez. A fontos, hogy egy világirodalmi nagysággal gazdagodtunk, akire kitűnően símul a frakk. A halhatatlan frakk ! Vajjon melyik szabó szabta? Melyik segéd varrta rá a gombot? Ki volt tanítója s hol járt iskolába, hogy a cérnát oly mesterkezekkel pengeté? Mindez bizonyára sok kutató munkájába kerül a filológusoknak.

Egyébként módfelett örültünk, hogy a jeles író mint esztétikus messze földön sikert aratott s úgy halljuk, az itthoni színházak, melyeknél Molnár újabb darabjai megbuktak, még jobban örülnek s most igyekeznek az író dramaturgiai felolvasónak megnyerni.

*

Egy hasonló szellemű színházi lap is foglalkozik Molnár amerikai nagy esetével s az író sikerét jelentőségében Kossuth amerikai partraszállásához méri. «A világhírű író kiszámíthatatlan nagy szolgálatot tett amerikai körútjával a magyarságnak.» «Kossuth Lajos bevonulása óta nem volt még olyan magyar siker, sem külsőségekben, sem hatásában, mint Molnár Ferencé.»

Dejszen, ennek már a fele se tréfa. Ez már nem «világirodalom», (mily bitang ez a szó!) hanem magyarság. Amíg csak világirodalmi polcokra tolják fel Molnár : hagyján ! Tőlünk akár a naprendszer fényforrásának, a nemzetközi ötletfércelők csillagának, sőt a Wildevel kevert héber elmesség gyöngy-